

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **M. K.**, zastoupená Mgr. Petrem Míketou, advokátem se sídlem Ostrava, Jaklovecká 1249/18, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2014, sp. zn. SZ/1353/2014/4S-MSK, č. j. MPSV-UM/9598/14/4S-MSK, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 3. 2016, č. j. 18 Ad 43/2014 – 73,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) shora označeným usnesením odmítl návrh žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) na obnovu řízení vedeného u krajského soudu pod sp. zn. 18 Ad 43/2014, které bylo skončeno rozsudkem ze dne 31. 7. 2014, č. j. 18 Ad 43/2014 - 51; tímto rozsudkem byla zamítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2014, sp. zn. SZ/1353/2014/4S-MSK, č. j. MPSV-UM/9598/14/4S-MSK.

Žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Ostravě ze dne 27. 5. 2014, č. j. 435414/14/OT, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatelky o dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení ode dne 1. 4. 2014. Stěžovatelka se ve správním řízení domáhala přiznání sociálních dávek a příspěvku na bydlení podle § 24 zákona č. 117/1995 Sb., o státní podpoře; k žádosti připojila nájemní smlouvu uzavřenou s bytovým družstvem Horní 1427; to však uvedlo, že členská práva stěžovatelky

zanikla na základě výkonu rozhodnutí, tudíž zanikl právní důvod užívání bytu a stěžovatelka byt užívá protiprávně.

Krajský soud dovodil, že v dané věci není obnova řízení podle § 114 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) přípustná, proto návrh odmítl.

Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka kasační stížnost a navrhla, aby jí byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupce; usnesením ze dne 26. 4. 2016, č. j. 2 Ads 90/2016 - 21, Nejvyšší správní soud návrh stěžovatelky na ustanovení zástupce zamítl, dne 17. 5. 2016 předložila stěžovatelka plnou moc k zastupování advokátem.

Důvody uvedené v kasační stížnosti stěžovatelka podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s.; tvrdí, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku; v této souvislosti poukazuje na skutkové okolnosti věci a průběh správního řízení; dále namítá nepřezkoumatelnost napadeného usnesení.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal usnesení krajského soudu v rozsahu a z důvodů v kasační stížnosti uplatněných (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Přestože stěžovatelka výslovně důvody kasační stížnosti podřadila pod důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s., je třeba uvést, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je-li kasační stížností napadené usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 625/2005, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud proto považoval za důvod podání kasační stížnosti důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Směřuje-li kasační stížnost proti usnesení krajského soudu, kterým byl návrh odmítnut, nepřísluší kasačnímu soudu přezkoumávat správnost či zákonnost správního rozhodnutí, proti němuž stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje své výhrady, tedy věc samu, ale zkoumá pouze to, zda krajský soud postupoval v souladu se zákonem, když návrh odmítl, aniž by se jím *in meritum* zabýval.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka se domáhala obnovy soudního řízení ukončeného pravomocným rozsudkem krajského soudu (právní moci rozsudek nabyt dne 7. 8. 2014), kterým bylo rozhodnuto o její žalobě

pokračování

ze dne 16. 7. 2014, kterou se domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ve věci příspěvku na bydlení.

Podle § 114 odst. 1 s. ř. s. obnova řízení je přípustná jen proti rozsudku vydanému v řízení a) o ochraně před zásahem správního orgánu, b) ve věcech politických stran a politických hnutí.

Z citovaného ustanovení *a contrario* vyplývá, že návrh na obnovu řízení v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. není přípustný; takový návrh soud odmítne podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelkou tvrzené důvody stran skutkového stavu i právního posouzení věci, které uplatnila v žalobě (a opětovně je zmiňuje v kasační stížnosti), jsou proto z hlediska posouzení přípustnosti jejího návrhu na obnovu řízení zcela irelevantní.

Krajský soud postupoval zcela v souladu s dikcí zákona, pokud návrh na obnovu řízení odmítl, jeho rozhodnutí je přitom přezkoumatelné, neboť v něm srozumitelně uvedl důvody, které jej k tomuto rozhodnutí vedly. Krajský soud rovněž nepochybil, když stěžovatelce, s přihlédnutím k uvedenému výše, neustanovil pro řízení o zjevně neúspěšném návrhu zástupce z řad advokátů.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je zjevně nedůvodná, proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla ve věci úspěšná, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží; žalovaný, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti nevynaložil, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 1. června 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu